

Arrest

nr. 156 578 van 17 november 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 mei 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 mei 2015 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 13 oktober 2015.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat P. VANCRAEYNEST verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat hij afkomstig is uit het district His-i-Awal Behsud en niet

uit het district Day Mirdad, hij wat betreft zijn verblijf in een kerk in België, geen concrete feiten of elementen aanhaalde waaruit blijkt dat personen in Afghanistan van zijn persoonlijke deelname op de hoogte zijn, uit de informatie niet blijkt dat het verblijf in een kerk in het buitenland voor een Afghaan bij terugkeer een risico op vervolging inhoudt, zijn medische problemen niet ressorteren onder de toepassing van de vluchtelingenconventie noch onder de bepalingen van de definitie subsidiaire bescherming, hij zijn vrees voor rekrutering niet personaliseert, en in zijn district nauwelijks veiligheidsincidenten voorkomen.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot voorgaande overwegingen duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen concreet verweer voert tegen de desbetreffende overwegingen aangezien hij zich hoofdzakelijk beperkt tot het volharden in en herhalen van zijn asielmotieven en tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Wat betreft zijn afkomst bevestigt verzoeker in wezen dat hij afkomstig is van het district His-i-Awal Behsu. Waar verzoeker stelt dat van zijn verblijf in de kerk in België foto's werden genomen die gepubliceerd werden op facebook en hij vreest dat dorpelingen die een account hebben de foto's hebben gezien, weerlegt hij daarmee de informatie toegevoegd aan het administratief dossier niet (COI Focus "Afghanistan. Kerkbezitters – Vermeende bekering", 22 april 2014). Ook de verwijzing naar de wraak op een vrouw die beschuldigd werd een koran te hebben verbrand, de spanningen tussen de overtuigen, en de angst voor de taliban en IS, toont niet aan dat het louter verblijf van een Afghaanse asielzoeker in een kerk in het buitenland als gevolg heeft dat hij om die reden wordt vervolgd.

Zo verzoeker nog stelt dat de brief die hij naar aanleiding van deze asielaanvraag heeft ingediend een bijkomend bewijs is van de situatie in Afghanistan en zijn vrees gerekruteerd te worden, merkt de Raad op dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er sprake is van uitzonderlijke gevallen van directe dwang bij rekrutering en dat dit niet uit te sluiten valt, doch dat verzoeker geen enkele concrete reden aanvoert waarom hij door de Taliban gedwongen gerekruteerd zou worden (COI Focus "Afghanistan. Rekrutering bij de gewapende oppositie en milities aan overheidszijde", 17 februari 2014). De Raad wijst er dienaangaande nog op dat verzoeker geen vrees voor vervolging vanwege de Taliban aannemelijk heeft gemaakt.

Waar verzoeker nog kritiek uit de appreciatie van de veiligheidstoestand in zijn district van herkomst het district His-i-Awal Behsu, herhaalt de Raad vooreerst dat verzoeker geen vrees voor vervolging aannemelijk heeft gemaakt in zijn eerste twee asielaanvragen. Met de verwijzingen naar bepaalde incidenten die zich hebben voorgedaan toont verzoeker niet aan dat in zijn district een situatie geldt dat overeenkomt met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie; HvJ 30 januari 2014, C- 285/12, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Afghanistan."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 28 september 2015, verwijst verzoekende partij naar haar schrijven van 13 oktober 2015. Verzoekende partij stelt dat zij afkomstig is van Behsud maar in Day Mirdad woonde en deze districten niet ver van mekaar liggen. Verzoekende partij stelt dat de veiligheidssituatie in haar streek verslechterd is, dat de taliban daar aanwezig is en IS zijn invloed verhoogt ten nadele van de taliban. Verzoekende partij wijst er ook op dat zij vreest om gedwongen geronseld te worden door de taliban en dat zij gevaar loopt wegens haar verblijf in een kerk, temeer de foto's van haar verblijf in de kerk op facebook werden gepubliceerd.

Verzoekende partij bevestigt aldus nogmaals, net zoals in haar verzoekschrift, afkomstig te zijn uit Behsud, en de veiligheidssituatie wordt dan ook terecht in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet ten aanzien van die regio van herkomst onderzocht en beoordeeld.

Verzoekende partij stelt dat de veiligheidssituatie in haar streek verslechterd is, doch zij toont niet met concrete en objectieve informatie aan -de bij haar vraag tot horen gevoegde internetartikels handelen over andere provincies of regio's dan haar regio van herkomst en hebben geenszins betrekking op haar regio van herkomst- en de Raad beschikt niet over informatie waaruit zou blijken dat de situatie in de Behsud-districten in de provincie Wardak van die aard is dat burgers er op dit ogenblik een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Betreffende verzoekende partij haar vrees omwille van haar verblijf in een kerk, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar in dit verband als volgt wordt gesteld: *“Waar verzoeker stelt dat van zijn verblijf in de kerk in België foto's werden genomen die gepubliceerd werden op facebook en hij vreest dat dorpelingen die een account hebben de foto's hebben gezien, weerlegt hij daarmee de informatie toegevoegd aan het administratief dossier niet (COI Focus “Afghanistan. Kerkbezitters – Vermeende bekering”, 22 april 2014). Ook de verwijzing naar de wraak op een vrouw die beschuldigd werd een koran te hebben verbrand, de spanningen tussen de overtuigen, en de angst voor de taliban en IS, toont niet aan dat het louter verblijf van een Afghaanse asielzoeker in een kerk in het buitenland als gevolg heeft dat hij om die reden wordt vervolgd.”* Verzoekende partij werpt hier geen ander licht op. Ze brengt geen informatie bij die de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier in een ander daglicht stelt.

Verzoekende partij beperkt zich voorts tot het herhalen van en volharden in haar asielmotieven en het formuleren van algemene beweringen, doch zij brengt ter terechtzitting, en evenmin in haar schrijven van 13 oktober 2015, geen concrete en valabele argumenten bij die de in de beschikking van 28 september 2015 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen, of hier een ander licht vermogen op te werpen.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Afghanistan.

1.6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS